

עמ"ת (ערעורים) 2705-08-25 - התביעה הצבאית באיו"ש נ' עאשה אלעביא, אלעביא

בית משפט צבאי לערעורים

עמ"ת 2705-08-25 אלעביא נ' התביעה הצבאית באיו"ש

לפני כבוד השופט סא"ל סיון עומר

עוררת: התביעה הצבאית באיו"ש באמצעות ב"כ

נגד

משיבה: עאשה אלעביא,
באמצעות ב"כ עו"ד אחלאם חדאד

ערר על החלטת ביהמ"ש הצבאי ביהודה (בפני כב' השופט סא"ל שלמה כץ)
בתיק מס' 6470/25 מיום 09/07/25
(הערר התקבל)
תאריך הישיבה: 27.07.25, ב' באב התשפ"ה
החלטה

1. לפני ערר התביעה על החלטת בית משפט קמא מיום 09.07.25, אשר דחה את בקשתה להורות על מעצרה של המשיבה עד לתום ההליכים בעניינה ומצא לשחררה בתנאים מגבילים.
2. על פי עובדות כתב האישום, המשיבה נעצרה ביום 20.06.25 לאחר שיצאה לעבר הישוב תקוע כשהיא נושאת בתיקה סכין באורך 15 ס"מ וכן סכין באורך 25 ס"מ וסרט ראש ועליו כיתוב בשפה הערבית שמשמעותו שמה של פלוגת חמאס, וזאת במטרה לבצע פיגוע דקירה נגד ישראלים.
3. עוד על פי כתב האישום, המשיבה הגיעה סמוך לאחד משערי היישוב, שבסביבתו לא שהו אותה עת אנשים, ומצלמות החמ"ל קלטו את נוכחותה במקום. על כן, הוזעקו כוחות הביטחון, ובהם עד התביעה מס' 5 אשר הבחין במשיבה במרחק של כ- 2 מטרים מגדר היישוב וצעק לעברה שתעצור וכיוון אליה את נשקו. בתגובה לכך, עצרה המשיבה והשליכה את התיק.
4. בגין האמור, יוחסו למשיבה שלוש עבירות - **ניסיון גרם חבלה חמורה**, לפי סעיף 210(א) ו- 198 לצו בדבר הוראות ביטחון [נוסח משולב] (יהודה והשומרון) (מס' 1651), התש"ע - 2009 (להלן: "הצו"), **החזקת סכין** לפי סעיף 248(ג) לצו **והחזקת רכוש של התאחדות בלתי מותרת**, לפי תקנה 85(1)(ו) לתקנות ההגנה (שעת חירום), 1945.

ההליכים בבית משפט קמא

5. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה העוררת בקשה למעצרה של המשיבה עד לתום ההליכים

בעניינה. בבקשה צוין, כי בתשאל שנערך למשיבה במקום האירוע הודתה כי תכננה לבצע פיגוע דקירה וכי גם בחקירתה שהתקיימה בהמשך אותו היום חזרה על הודאה זו. על כן, התבקש מעצרה על בסיס עילת המסוכנות.

6. הדיון בבקשת התביעה הצבאית לגופה נדחה מעת לעת, על רקע טענות שהועלו מטעם ההגנה ביחס למצבה הנפשי והחלטת בית משפט קמא בדבר בדיקתה על ידי פסיכיאטר.

7. ביום 09.07.25 התקיים הדיון בעניינה של המשיבה, לאחר שהתקבל מסמך בדיקה פסיכיאטרית, מטעם פסיכיאטר בשב"ס. במעמד דיון זה התנגדה ההגנה למעצרה של המשיבה וטענה כי נפלו פגמים משמעותיים בחקירתה, הקשורים במתן זכות היועצות, אזהרתה ועוד. נטען, כי מצבה הנפשי של המשיבה, הקשור בין היתר בהתעללות שעברה מצד בני משפחתו של בעלה, מחייב בדיקה ממשית וכי הבדיקה שהתבצעה על ידי רופא שב"ס אינה עומדת ברף הנדרש. נטען, כי המשיבה יצאה מבית חמיה נסערת וביקשה להימלט מהם.

8. על כן, עתרה הסנגורית לשחרורה של המשיבה בתנאים, והגישה לבית משפט קמא תצהיר מטעם אבי המשיבה, לפיו היא תעתיק את מגוריה לבית ההורים והם יעניקו לה את הטיפול והתמיכה הדרושים לה.

9. נציג התביעה הצבאית עמד על בקשת המעצר וטען כי את טענותיה הראייתיות של ההגנה ראוי לבחון במסגרת ההליך העיקרי. צוין, כי נסיבות תפיסתה של המשיבה מדברות בעד עצמן. נטען כי נסיבות אלו מקימות מסוכנות רבה וכי הטענות ביחס למצבה הנפשי של המשיבה לא זכו לתימוכין מקצועיים כלשהם. ביחס לעתירת ההגנה להטיל פיקוח על המשיבה, ביקשה התביעה שיתאפשר לה לחקור את אבי המשיבה.

10. בית משפט קמא דחה את בקשת התביעה הצבאית ומצא לקבל את תצהירו של האב, מבלי להעמידו לחקירה מצידה. ביחס לנסיבות האירוע ציין כי "לא ניתן להתעלם גם ממסכת הראיות החיצוניות אשר יש בהן כדי להפחית במידה מסוימת מרף המסוכנות אשר עומדים בו מעשי הנאשמת". לצד זאת, את טענת ההגנה ביחס למצבה הנפשי של המשיבה לא מצא לקבל, בציינו כי לא הוצגה בפניו חוות דעת עדכנית היכולה לשפוך אור על הנטען.

11. לבסוף ציין בית משפט קמא, כי לאור עברה הנקי של המשיבה ותצהירו של אביה, נוטה הכף לטובת שקילת חלופת מעצר בחיוב והורה על שחרורה בתנאים.

טענות הצדדים בערר

12. התביעה הצבאית לא השלימה עם החלטת בית משפט קמא ומכאן הערר. נטען, כי גרסאותיה של המשיבה, לפיהן רצתה לדקור ישראלים וכי אין מדובר בהזדמנות הראשונה בה יצאה במטרה לבצע פיגוע, אלא חשבה על כך זמן רב - מקימות מסוכנות גבוהה.

עוד צוין, כי השינוי בגרסתה של המשיבה בחקירתה המאוחרת יותר אינו מפיג את המסוכנות מצידה, משום שלצד התנערותה מרצון להרוג אחרים, הוסיפה ואישרה כי ניסתה בעבר לפגוע וכי ביום מעצרה רצתה להיהרג או להיעצר. זאת, בין היתר משום שגם במסגרת מימוש רצונה להיעצר או להיהרג עלולה היתה להוביל לתוצאות הוות אסון לאחרים.

כמו כן, הלינה התביעה על כי בית משפט קמא דחה את בקשתה לחקור את אבי המשיבה, אשר כלל לא התייצב לדיון בעניינה ולא ניתן היה להעמידו לחקירה נגדית על מנת לעמוד על מידת יכולתו לשמש כמפקח על המשיבה.

13. במעמד הדיון חזרה ב"כ התביעה על עיקרם של הדברים והוסיפה כי כלל הגרסאות אותן מסרה המשיבה מצביעות על מסוכנות מובהקת מצידה, שלא ניתן לאיינה בחלופה. כך גם מצבה הנפשי הנטען של המשיבה, אשר מגביר את מסוכנותה או לכל הפחות אינו מפחית ממנה.

14. ב"כ המשיבה מטעמה עתרה לדחיית הערר, בצינה כי ברקע אירועי אותו היום עומדת מסכת של התעללויות שסבלה המשיבה מצד משפחת בעלה. בשל רצונה להימלט ולא לשוב, יצאה את הבית וכאשר פגשה בכוחות הביטחון, אשר הורו לה להשליך את ארנקה, עשתה כן. זאת, ללא כל התנגדות וללא כל ניסיון מצידה לפגוע באיש. ביחס לגרסאותיה הראשונות, במקום האירוע ובמשטרה, בהן הודתה במיוחס לה, נטען כי במקום האירוע לא תועדו הדברים ועד התביעה ששמע אותם לא נחקר כלל וכי במשטרת ישראל המשיבה לא הוזרה כראוי.

15. הסנגורית ביקשה כי אצפה בסרטון המתעד את הגעת המשיבה למקום האירוע ואתרשם כי אין כל איום בהתנהגותה. עוד נטען, כי אחת הסכינים שנתפסו אינה מסוגלת לחתוך.

לבסוף, הגישה הסנגורית בעניינה של המשיבה מסמך מטעם מרכז ייעוץ והדרכה לנשים, ועתרה לאורו ולאור מצבה הנפשי של המשיבה, עברה הנקי והנסיבות שהובילו למעצרה, כי אדחה את הערר.

דיון והכרעה

16. המחלוקת בין הצדדים נסובה הן סביב שאלת קיומן של ראיות לכאורה להוכחת המיוחס למשיבה והן סביב שאלת עוצמתן של עילות המעצר. כעת אדון בהן כסדרן.

טיבן של הראיות

17. בשאלת קיומן של ראיות לכאורה, הרי שלטעמי קיימות ראיות כאמור, העומדות ברף הנדרש. זאת, אף שניכר מחומרי החקירה שניתן היה לבצע את מלאכת החקירה באופן יסודי ומסודר יותר מן הנעשה בפועל.

18. מחומר החקירה עולה, כי ביום 20.06.25 בסביבות השעה 14:40 נקלטה המשיבה במצלמות האבטחה של היישוב ולאור זאת הוקפץ כוח ראשוני למקום. מתיעוד התשאול במקום האירוע אשר צולם בווידאו עולה כי בעת שפגש עד התביעה מס' 5 במשיבה, הוא שאל אותה לפרש מעשיה במקום והיא השיבה כי רצתה להיעצר. עוד תועד עד התביעה מס' 7 כשהוא אומר שתחקר את המשיבה בשפה הערבית והיא אמרה לו "שהיא באה לעשות דקירה, פיגוע דקירה". בהמשך לעיני המצלמה הפנה אליה בשנית שאלה דומה והיא אישרה שוב את הדברים.

19. בזירת האירוע אותר אדם נוסף, אשר בהמשך התברר כגיסה של המשיבה, פארס ג'בארין. מתיעוד מצולם של הגורמים אשר תשאלו אותו במקום עולה, כי מסר להם שאחיו הוא בעלה של המשיבה, השוה בכלא הישראלי וכי המשיבה באה למקום על מנת לנקום. דברים אלה נאמרו מפי הגשש, אשר שמע תשאול שביצע הרבש"ץ לגיס.

20. מתיעוד נוסף ממקום האירוע, עולה כי התיק אותו נשאה המשיבה הוא תיק צד קטן. בשעת הגעתה למקום, לא ניתן היה להבחין בסכינים אותן נשאה. בהוראת כוחות הביטחון, השליכה המשיבה את התיק לשם בדיקתו ואז אותרו בו הסכינים וסרט הראש.
21. בתיעוד המוקלט, נשמע גורם שזהותו אינה ברורה, אומר כי שמע שזו אינה הפעם הראשונה בה הגיעה המשיבה למקום וכי אירועים דומים התרחשו בשנים 2018-2019.
22. אמרתה הראשונה של המשיבה נגבתה ביום האירוע. המשיבה ויתרה על זכותה להיוועץ בסגור טרם החקירה וציינה, כי בעלה כלוא בישראל על רקע תמיכה בארגון הטרור חמאס וכי היא בעצמה תומכת בחמאס. לדבריה, התקרבה לשער היישוב משום שכבר מזה זמן רב היא מעוניינת לדקור ישראלים, אך הדבר לא עלה בידה משום ששער היישוב היה סגור. ביחס לסרט הירוק שנמצא בתיקה, ציינה כי זהו סרט "כמו שחמאס שמים על עצמם רשום עליה 'כתבאבא אל קאסם'". עוד מסרה, כי לא נשלחה על ידי גורם כלשהו וכי ניסתה יותר מפעם אחת לבצע פיגוע, כך עשתה לפני כארבע שנים ליד בית לחם. המשיבה ציינה כי היא מתפללת, ולשאלת החוקר, האם היא מעוניינת למות כ'שאהידית' או ללכת לכלא, השיבה המשיבה "אני רוצה למות כשאהידית". עוד ציינה, בתגובה לשאלה שנשאלה, כי אירועי ה-7.10 הם דבר טוב וכי "אנחנו שמחים שקרה הדבר הזה".
23. לשאלת החוקר האם היא סובלת מבעיה נפשית, השיבה כי היא לא יודעת וכי אומרים עליה שהיא משוגעת מאז שבעלה נכנס לכלא. לדבריה, היא אינה נוטלת תרופות פסיכיאטריות. עוד השיבה, כי היא נוהגת לפרסם דברי הסתה ברשתות החברתיות.
24. אמרתה השנייה של המשיבה נגבתה ביום 23.06.25 ובראשיתה נועצה המשיבה בסגורה. המשיבה זיהתה את הסכינים שנתפסו בחזקתה ובתשובה לשאלת החוקר, מה תכננה לעשות איתן ביום האירוע, השיבה "לא רציתי להרוג, רציתי שיהרגו אותי". עוד ציינה כי החזיקה 2 סכינים משום שבעזרת הסכין הקטנה ביקשה להתאבד אם לא תמצא חיילים ואילו את הגדולה החזיקה על מנת שיעצרו אותה או יהרגו אותה.
25. את גרסתה בחקירתה הראשונה הסבירה בכך שהייתה עייפה. לצד זאת, אישרה כי ניסתה יותר מפעם אחת לבצע פיגוע, בציינה "בגלל הבעיות הייתי הולכת וחוזרת" וכן כי "בפעמים קודמות לא היה לי שום דבר רק הייתי באה לעצבן את החיילים שיעצרו אותי או יהרגו". ביחס לסכינים ציינה כי הסכינים שהביאה איתה "לא חזקות" וכי "לא יקרה כלום כי ניסיתי את זה על הכתף שלי". כמו כן, מסרה המשיבה כי דיווחה לחיילים במקום על הימצאותה של סכין אחת בתיקה, משום ששכחה מהסכין הקטנה.
26. לצד השינוי המסוים בגרסתה בעניין מטרת הגעתה למקום, המשיכה המשיבה לאשר כי היא תומכת בחמאס בציינה "אני אוהבת להצטלם עם הבגדים שלהם ואומרים עליהם שהם אנשים ואין אנשים שיעשו מה שהם עשו". להשקפתה, חמאס מגינים על תושבי עזה. המשיבה לא ידעה להסביר מדוע נמצאה בתיקה תעודת הזהות של גיסה, פארס.
27. גיסה של המשיבה מסר בחקירתו כי שמע שהמשיבה יצאה מן הבית וסמוך לאחר מכן שמע שהצבא תפס אישה ליד תקוע, אז הלך למקום עם אשתו של אחיו ועם אחותו. לדבריו, הם רצו להסביר לחיילים כי המשיבה לוקה בנפשה והוסיף כי לפני כ-8 שנים היא היתה מטופלת וכי היא

"עושה בלאגן בבית ותולשת את השערות שלה". לדבריו, לא ידע מדוע הלכה לכיוון גדר היישוב ואם היה יודע, היה מונע זאת או מסגיר אותה לרשויות.

28. ממזכר בתיק החקירה עולה כי חשבונותיה של המשיבה ברשתות החברתיות נסרקו ולא אותרו בהם חומרי הסתה.

29. מכלל האמור עולה, כי קיימות בשלב זה ראיות לכאורה לביצוע המעשים המיוחסים למשיבה בכתב האישום. אמרתה הראשונה מתיישבת עם דבריה כפי שנאמרו לעדי התביעה 5 ו- 7 במקום האירוע. ודוק, אין סתירה ממשית בין גרסת המשיבה לפיה ביקשה להיעצר או למות מות קדושים ובין הגרסה לפיה ביקשה לבצע פיגוע דקירה. זאת, משום שמדובר באחת משתי תוצאות אפשריות אותן סביר להניח שצפתה המשיבה.

30. גרסתה המאוחרת של המשיבה, אשר ניתנה בחלוף זמן תוכל לעמוד למבחן אם וכאשר תעיד המשיבה וניתן יהיה להתרשם ממהימנותה. בשלב זה, חלקים ניכרים מגרסת המשיבה גם באמרתה המאוחרת, מאמתים חלקים משמעותיים מאמרתה הראשונה, כגון ניסיונות העבר שלה ותמיכתה בחמאס ובמעשיהם.

31. זאת ועוד, גרסתה המאוחרת לפיה החזיקה בסכין הקטנה, על מנת להתאבד אם לא תפגוש בחיילים, אינה מתיישבת עם השכל הישר ובעיקר טענתה כי "שכחה" מהימצאותה בתיק ולכן לא דיווחה על אודותיה. הצטיידותה של המשיבה בסרט ראש המקושר לחמאס, כמו גם את תעודת הזהות של גיסה, תומך גם הוא בשלב זה בהעדפת גרסתה הראשונה.

32. אמנם, כאמור לעיל, חקירת האירוע כולו אינה מיטבית ועולות שאלות אשר תצרכנה בירור מדוקדק במסגרת שמיעת הראיות. עם זאת, אין מדובר בשאלות המכרסמות במידה משמעותית בתמונת הראיות בשלב זה.

עילות המעצר

33. משנמצאו ראיות לכאורה למיוחס למשיבה, נדמה כי לא יכולה להיות מחלוקת באשר למסוכנותה. השאלה היחידה המתעוררת בהקשר זה הינה האם ביססה ההגנה את טענתה ביחס למצבה הנפשי הרעוע של המשיבה וככל שכן, האם יש בו כדי להקהות מחומרתה של סכנה זו.

34. לאחר ששמעתי טיעוני הצדדים ועיינתי במסמכים אותם הגישה ההגנה, ואף התרשמתי בצורה בלתי אמצעית מן המשיבה, כעולה מן הסרטונים המצויים בתיק החקירה, באתי לכלל מסקנה כי ההגנה לא ביססה כדבעי את הטענה בדבר מצבה הנפשי הרעוע. המסמך מיום 20.06.25, הוא יום האירוע, נכתב לבקשת המשפחה על ידי רופא פסיכיאטר אשר לא ציין בו כי פגש אי פעם במשיבה או טיפל בה. מסמך הבדיקה של המשיבה על ידי פסיכיאטר בכלא מפרט אמנם הצהרות מצידה כי תתאבד אם תשוב לבית חמיה, אך אינו כולל אבחנה פסיכיאטרית מג'ורית כלשהי.

35. על כן, לטעמי לא זו בלבד שאין בטענות בדבר מצבה הנפשי כדי לגרוע כהוא זה מן הסכנה הצפויה ממנה אם תשוחרר הרי שיש בו כדי להגביר את מידת הסיכון הנשקף מצידה, לשלומה ולבטחונה של הציבור, ולשלומם ולביטחונם של חיילי צה"ל. שחרורה של המשיבה עלול להציב סיכון ביטחוני, בעצם רצונה לשים קץ לחייה או אף להיעצר, תוך כדי פגיעה בכוחות הביטחון. למסוכנותה של המשיבה מצטרף החשש מפני הימלטותה מאימת הדין.

36. לטעמי, בנסיבות העניין ובמציאות הביטחונית כיום, אין בנמצא גם כל חלופת מעצר ראווה, אשר בכוחה לאיין עילות המעצר או למצער להחלישן במידה מספקת.

37. ערה אני להחלטותיו של בית משפט זה בע"מ 1079/15 **התביעה הצבאית נ' פלונית** (12.03.2015) ובע"מ 3080/15 **התביעה הצבאית נ' פלונית - קטינה** (25.01.2016) במסגרתן מצא כב' הנשיא (כתוארו אז) תא"ל בנישו להורות על שחרורן של שתי קטינות לחלופת מעצר, אשר כללה שהייה של הקטינות, אשר נתפסו בנסיבות דומות למשיבה, במוסדות סגורים, בדומה לחלופת "מעון נעול" בישראל.

38. לטעמי, לא ניתן להחיל בחינה דומה בעניינה של המשיבה. ראשית, באותם מקרים קטינות המשיבות היוותה נסיבה משמעותית ומרכזית. שנית, המציאות הביטחונית בשנים שחלפו מאז הסלימה במידה ניכרת, החל מהתפשטות תופעת "טרור הבוודים" ועד לימי המלחמה המצויה בעיצומה כיום. במציאות מתמשכת זו גבר במידה ניכרת הסיכון הנשקף מעבירות אלו.

39. למעשה, דומה יותר עניינה של המשיבה למקרים שנדונו בע"מ 1970/05 **אלטרף נ' התביעה הצבאית** (26.06.2005) ובע"מ 1975/12 **עומר אחמד אבראהים אטרש נ' התביעה הצבאית** (21.06.2012), בהם דחה בית משפט זה את עררי ההגנה, חרף טענות בדבר המניע שעמד בבסיס המעשים ומצבם הנפשי של העוררים, אשר בדומה למשיבה, גם הוריהם וקרובי משפחתם הביעו נכונות לערוב להם ולהשגיח עליהם.

40. יפים בפרט לענייננו דבריו של כב' הנשיא גורדון (כתוארו אז), **בעניין אלטרף** אשר למרבה הצער דומה כי לא נס לחם גם כיום:

"אמנם, לא התעלמתי מטענת ב"כ העוררת, כי עתה, לאחר היוודע דבר מצבה הנפשי, תשגיח עליה משפחתה בשבע עיניים, אך דומני כי בכך לא די. לצערי, כבר הורגלנו לראות צעירים וצעירות היוצאים לביצוע פיגועים לא בשל מניע אידיאולוגי, אלא בשל מניע אישי או משפחתי. למרבה הצער, סכנתה של צעירה היוצאת לבצע פיגוע לאחר שקצה בחייה, יהא הטעם לכך אשר יהא, אינו נופל מסכנתו של כל מפגע אחר, ואולי אף עולה עליו. בנסיבות אלה לא מצאתי כי נפל פגם בהחלטת ביהמ"ש קמא, אשר לא מצא להסתפק במקרה זה בחלופת מעצר.

נכון אני להניח כי אם תתקבלנה טענות ההגנה יהיה מקום ליתן לכך משקל בעת גזירת העונש. יחד עם זאת, ובשלב זה בו עומדת על הפרק השאלה כיצד ניתן להבטיח כי מי שרק אתמול העלתה בדעתה לדקור חייל, הצטיידה בסכין ושלפה אותו עת הגיעה למחסום, לא תחזור על מעשה זה או דומה לו מחר, לא נוכל לתת למניע אלא משקל מוגבל בלבד".

41. עוד יצוין, כי חרף קיומה של מחלוקת ראייתית בין הצדדים, הרי שרשימת העדים בתיק אינה ארוכה ועל כן אין סיבה נראית לעין להתמשכות הליכים בעניינה של המשיבה.

42. טרם סיום אציין כי צודקת התביעה הצבאית בטענתה כי שגה בית משפט קמא כאשר מצא את אבי המשיבה כמפקח ראוי על בסיס תצהירו שהוגש, מבלי שניתנה לבית המשפט האפשרות להתרשם ממידת התאמתו לכך.

43. שחרור לחלופת מעצר משמעותו, כי בית המשפט מצא כי קיימות ראיות לכאורה לביצוע עבירות המקימות עילות מעצר מצידו של הנאשם. במצב דברים זה, חלה חובה על בית המשפט, השוקל להורות חרף האמור על שחרורו של נאשם לחלופת מעצר, לוודא כי מדובר בחלופה ראויה. כאשר סבור בית המשפט כי אין די במתן ערבויות כספיות ונדרש פיקוח על הנאשם בעת שחרורו למעצר בית, חובתו של בית המשפט היא להתרשם מהתאמתם של המפקחים המוצעים.

44. במציאות הקיימת באזור, במיוחד בהיעדר תסקירי מעצר בעניינם של בגירים, מוטלת חובת ההתרשמות הבלתי אמצעית על בית המשפט. לשם כך בית המשפט אינו יכול לצאת ידי חובתו בקריאת תצהיר בלבד מטעמו של המפקח המוצע. מצופה, כי המפקח יתייב לדין על מנת שתניתן למשיבה ולבית המשפט ההזדמנות להציג לו שאלות ולהתרשם ממידת התאמתו. יפים לעניין זה דבריה של כב' השופטת (כתוארה אז) אל"ם אתי אתר בע"מ 3045/22 **התביעה הצבאית נ' ברכאת** (06.11.2022):

"יוער, כי יש טעם של ממש בעמדת התביעה כי אין לקבוע כמפקח על תנאי מעצר בית, מי שלא נכח באולם בית המשפט, לא הסכים לשמש כמפקח בפני בית המשפט, ולא היה בידי בית המשפט לעמוד על הסכמתו ויכולתו לשמש כמפקח. בקביעה של מפקח כזה יש כדי להטיל חובות על מי שלא ברור שהסכים לקבל אותן, כמו גם קושי לעמוד על יכולתו של אותו אדם לקיים חובות אלה".

45. סוף דבר, הערר מתקבל ועמו בקשת התביעה הצבאית למעצרה של המשיבה עד לתום ההליכים בעניינה.

ניתנה היום, י"א אב תשפ"ה, 05 אוגוסט 2025,
בהעדר הצדדים.